

Bris, J'Olenna 3-3-40.

La Meia Figueras

"Donde se halla"

Estimada Meia. Avui vaig rebre la teva vi-
mera carta de de Girona, i, pel mateix
correu retornades, dues que jo t'he havia
enviat al Passeig Maragall. Al darr, la
mà d'un Andreu que no coneix ni
sanes! -, hi havia escrit amb llapis tinta
"Marcho sin dejar señas". I cobrint la direcció
una gran D en llapis demogràfic acabava
de testificar que eres una desconeguda
al Passeig Maragall 180. Si jo no hi
hagués estat, com que ja saps que sóc
un incredulot, hauria començat a dubtar
de si en realitat el passeig Maragall
180 existia - com a siem del Partit Figue-
rista, és clar. Però el dolç record que

conservo d' un dinar a quatre, i d' una
visita tan matinal com lustradament clau
destina, em van conservar en la meua
le Passei, maravillosament visitantística. El que passa
es que no se' que pensar. Si vaig, adre
çar-te allí les cartes es perquè em sem
blava que haurien quedat ardi. Si hagués
~~sabent~~ imaginat que pensaves quedar-te
tants dies a Girona i que en Pau
Casals ara es deia San Francisco, t'
havia escrit a Girona. Tot i que penso
que les meues cartes, recordant-te el
Santuari i la tara edat real no t'
haurien fet gens de gaire. No se' que té
Girona, entre totes les seues visites, que
estimuli tant la funcions epistolars. Ha
tera carta d' ahir i la que he rebut
avui són sucorsíssimes. Per la meua
banda, ~~una~~ ^{la meua} vegada que vaig escriure t'
a Girona et vaig fer una carta com
no ~~no~~ havia escrit mai en la vida
— i com no penso escriure mai més!

Ém sap molt però no heu rebut aquesta postal de què parle. s'ha retardat, si im plerment? O si que el se pensar de Girona ignora el polonès?

Les teves cartes m'han fet seguir els teus passos per aquesta ciutat de la meua Mahalta. Deu, que t'ha fet la sort de sentir intensament, i de donar una admirable sessió a la teua vida afectiva, ha fet també, en hi dels teus amics, que sabessis explicar-los amb vària, espontània necessitat i ajuda. Oh, sí, adorable derradissa, aquesta teua! Pius: tot per tu ha de ser un he' aquesta facultat de volcar-te. Una de les coses que més angina em fa de la meua manera de ser és la invencible resistència que trobo en mi mateix quan voldria expansionar-me — ni que ho asole amb mi mateix. No és exactament reserva. No m'amoço es, ni amago

res - ah qui no tinc interès particular
en donar jut per behe. Però m'és impossible
obrir del tot del tot les vàlvules i deixar
que el doll s'expli escapi a dojo, de la
manera que li plagui. O sigui? Poca
confiança, o millor, desconfiança en mi
mateix? Probablement les dues coses
alhora, o sigui, timidesa quinicaament
pura.

Com veuc molt bé tots els sentiments que
r'han agitat aquests dies, la visita a la
vostre Torre soltot. Una cosa semblant va
passar amb la vostra mare, que no era
per a nosaltres el que la vostra era per a
nosaltres, quan jo vivia encara a
l'herida. El meu avi Peregrina va morir,
després el pare de l'Àstena, l'Alfred i la
Maria, i la pobre vidua hagué de
transparmar les plataformes en bancals
i la casa en pisos baixats per a
però vivia. D'ençà que aquesta transpar-
maria va iniciar-se, no l'he vista

ni de lluny.

La que avui és dona de l'Alfred va escriure
de mi una vegada a veïnit de l'enganyament
que sentia, durant la guerra, del seu Madrid
natal

"Tot el que ha deixat d'ésser vida, ja sols pot
tindre encís - i és molt bonic! - com a record."

Al volguer viure de nou quelcom molt estimat
que va passar a ser record, ho perdrem tot; i ens
queda a la boca un gust disjuntat de cosa
malgastada."

Es veu, així mateix. O, si ho veu d'una
altra manera...

Per què és trista la font que i ha estat,
i el sol quan es a la posta?

Es que més que el font, Déu meu, em costa
entendre el meu passat?

etc, etc.

D'en Josep no té ni doncs notícies perquè
ja et devia veure. I de la Maria
igualmente. Ahir va telefonar-me la
Maria Monclús; divendres pujarem ella
i la Felisa. No he sabut res concret, encara

de les bones inversions que dir que ha dut
de Lleida.

D'estic a Barcelona, per què vult venir
que hi va arribar a acabar la setmana.
Estic molt content que tots aquests dies
t'hagis trobat tan bé. Però dono per descomp.
Tot que quan arribis al Santuari
menjaran a sortir les penitències i a
passar tot el cansament acumulat en 15 dies
de jerga.

Dimarts van tallar les adherències a la
Pilar la Montserratina i a veure que
no corre. Dir que tot hom està riempat
i que la Pilar t'espera per a continuar les
seves sensacions plerats.

I arribi a tot.

/im arribat?

Mirió